

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro. 246.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

condecorabatur, meritò quoque felicitatis nomine prædicabatur, vt quæ & diuinis & humanis viris referta & cumulata esset. Posteaquàm autem scelestæ ac peregrinæ, atque humanam formam preferenti belluæ ipsius administratio cõmissa est, atque ipsa in extremam solitudinem corruit, optimo iure vicè ipsius lugere conuenit. Etenim illius tempestate, quemadmodum τῶ σμήνοισι reginā in roscidis pratis apes circumfédent, sic omnes cum fouebāt, ac circū eum choros agitabant. Nam re vera mellifluo colloquio & voce præditus erat, eāsque illecebras habebat, quibus omnium animos sibi deuinciret. At huius tempore, ne quid grauius dicā, qui reliqui facti sunt, lato ac festiuo habitu commutato calamitates suas deplorant. Huius autem rei hanc causam esse aiunt, quòd cum ille Ecclesiæ clauum teneret, diuino altari sanctitas sua cõstabat, piis nimirum sacerdotibus illud cingentibus atque complectentibus: hoc autem antiflitem agente, impuri ac scelesti in sacrum ordinem cooptantur, probi contra expelluntur. Quocirca quia necessaria neglecta sunt, cetera quoque omnia labefactata & corrupta sunt. Nā cum adyta ipsa ab impuris & nefariis hominibus obterantur, meritò quoque vrbs ipsa plebisque inuia effecta est. Quamobrem, ò sacrum caput, non eam duntaxat desse, verum etiam, vt ad veterem virtutem ac felicitatem ascēdat, à Deo precibus cõtende.

Petro. 246.

Pax, si adnexam iustitiam habeat, diuina quædam res est. Si autem altera sine altera sit, virtutis pulchritudinē labefactat. Nam & prædonibus inter se, & lupis pax est, illis nimirum in hominum perniciem, his autem in ouium exitium: at pacem hanc minimè appellarim quæ iustitia minimè ornata est. At si hæc accesserit, tum demum pax verè vocabitur. Vnde etiam Christus dixit, Non veni mittere pacem super terram, sed gladium. Nam quòd nō omnem pacem, sed eam duntaxat, quæ

ὄσιος ὀπισκόπου παρρησιαστικῶς ἐπιβουλεύετο, εὐκότως ἐμακάριζέτο, ἅτε δὴ καὶ τῆς θεῶν, καὶ τῆς ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν ἀνάπλευσ ἔστα. ὅτε δὲ μαρὸν καὶ ξένον καὶ ἀνθρωπόμορφον θεῖον τὴν οἰκονομίαν αὐτῆς ἐνεχειρίσθη, καὶ εἰς ἐσχάτῳ ἐρημίαν κατελύθη, εὐκότως ὀλοφυρμῶν ὄσιν ἔξισα. ἐπὶ σκέψῃ μὲν γὰρ, ὡς περ αἱ τῆ βασιλίδι τῆ σμήνης ἐν εὐδρόσις λειμῶνων ἀγροισι παρῆζάνουσι μέλιθται, ἔπω πάντες αὐτῶν ἀελοῦται, καὶ παρὲ αὐτῶν ἐχέρευον. ὅπως γὰρ τὴν καὶ τὴν ὀμιλίαν, καὶ τὴν φωνὴν μελισσῆς, καὶ χειρωτικῶν σκέπητο γέλητρον, ὅτι δὲ τῆς, ἀλλ' ἔδεν βύλομα δυσχερὲς εἰπεῖν, οἱ ὑπολειφθέντες τὸ πανηγυρικῶν ἀμείψαντες χῆμα καταθρύψουσι τὰς σφῶν συμφροσύς. τὸ δὲ ἀίπιον, ὡς φασί, τῆς τῆς, τὸ ἐπὶ σκέψῃ μὲν τὸ γένοι ἡυσιαστικῶν τῆς παρρησιαστικῆς τυγχάνει ἀγροσύας, ἱερῶν αὐτῶν παρῆσιπτοι ἐαγῶν. ὅτι δὲ τῆς τῆς μὲν ἐαγῶς ἐγκρίσθη. τῆς παρῆσιπτοι δ' ἀπελαυνέσθαι, ὡς τῆς ἀναγκῆς ποιητροῦ ἐπῆρῃσι μὲν, καὶ τὰ ἄλλα πάντα διέφραται. τῆς γὰρ ἀδύτων ὑπο μαρὸν ἀνθρώπων παρῆσιπτοι, ἀσάτος καὶ ἡ πόλις εὐκότως τοῖς πολλοῖς γένηται. μὴ ποῖνω, ὡς ἱερῶν κεφαλῆ, καταθρύψου μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἔρχου, ὅπως εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀρετῶν τε καὶ εὐμελείαν ἀναδράμοι.

Πέτρος. σμς.

Ἡ εἰρήνη τῆ διχαστικῆς συγκεκριμένη μὲν γένοι ὄσιν χῆμα. εἰ δὲ παρῆσιπτοι ἀνευ τῆς ἐπέρας εἴη, λυμῆται τὸ τῆς ἀρετῆς χῆμα. ἐπὶ μὲν γὰρ εἰρήνη καὶ λησῶς παρῆσιπτοι εἰς αὐτῶν καὶ λύκοις. τοῖς μὲν ὅτι λύμη τῆς ἀνθρώπων. τοῖς δὲ ἐπὶ ὀλέθρῳ τῆς παρῆσιπτοι, ἀλλ' ὄσιν ἀν καλέσθαι τὰ τῆ εἰρήνῃ τῆ διχαστικῆς μὴ κοσμοκράτου. εἰ δ' αὐτῆ σωέλτοι, ὅπως εἰρήνη κεκλήσεται. διὸ καὶ ὁ Χριστὸς ἔφη, ὄσιν ἡλθον βαλεῖν εἰρήνην ὅτι τὴν γὰρ ἀλλὰ μάχαραι,

μαχαράς ὅτι γὰρ ἔπαυσα εἰρήνῃ,
ἀλλὰ πῶς τῇ κακίᾳ σου ἐζευγμένῃ
ἀποκρούσῃ, ἀλλὰ γὰρ φησὶν, εἰρήνῃ
πῶς ἐμεῖο δίδωμι ὑμῖν. εἰρήνη γὰρ ὅ-
πως σκεῖναι ἔστιν, ἢ τῇ δικαιοσύνῃ, ἢ
τῇ εὐσεβείᾳ σμικρομένῃ.

Εὐτολίῳ Διάκονῳ. σμζ.

Μὴ φοβῆ, ὃ μισοπονησίας ἱερῶν
πένης, τὸς ἐλέγχῃν μὲν ἀδυνα-
τούτας, ἐλέγχου δὲ ὡς οὐκ ἐπιμέ-
νης, ἀλλὰ πῶς παρήσται γερουσιότητος
μὲν ἀπιπλάγυθῳ. παροπνείᾳ δὲ
κεκραμένῃ ὅτι δεικνύμενος, παροδο-
κα ἀνύειν τὰ ἀρέσκια. εἰ δὲ καὶ μὴ
ἀνύσας, ὡς γέγραπας, καὶ εὐσεβείας, καὶ
οἱ παρ' αὐτῷ ἔδόντως χειροτονηθέν-
τες ἀπὸ τῶ ἀμείβεσθαι κακῶν ἡρώσι,
μὴ ἐλιγώρει. ὁ γὰρ ἀκοίμητος καὶ
παρ' ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοῦ ὁ μισοπόνητος
καὶ φιλάγαθος, σὲ μὲν ἀμείψεται,
ἐκείνους δὲ ἀμυνῆται.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. σμδ.

Ἄγος ἡμῖν ἕνα γὰρ ὡς ἄρσῃς
καὶ κακίας ἐκεκλήθη, καὶ πολλὰ
πολλὰ λεγόντων, ἐφίω ἐγὼ, ὅτι ἡρω-
μαι πάντας ἀνθρώπους καὶ ἐλαττώματα
ἔχειν, καὶ πλεονεκτήματα, ἀλλὰ τὸς
μὲν εὐδοκίμοις καὶ ἀρίστοις, μικρὰ μὲν
ἔχειν καὶ εὐτελῆ τὰ ἐλαττώματα. μέ-
γιστα δὲ καὶ ὡς οὐκ ἐπιμέλῃ τὰ κατὰ νόμα
τὸς δὲ ἄλλοις ἢ ἀναλογιστὰς τοῖς
ἐλαττώμασι τὰ πλεονεκτήματα, ἢ
καὶ πλεονεκτητῶν, ἢ καὶ πλεονεκτή-
ματα. εἰσὶ γὰρ ἀνθρώποι, ἀπάνθρω-
ποι μὲν, σώφρονες δὲ, ἢ ἀσελγῆς μὲν,
ἐλεήμονες δὲ, ἢ γερουσιᾶτοι μὲν, ῥα-
δίως δὲ μεταβαλλόμενοι, ἢ ἀδικοὶ
μὲν, μετρίοφρονες δὲ, ἢ ἀρπαγῆς μὲν,
ἐγκρατεῖς δὲ, ἢ ἀκρατεῖς μὲν γλώτ-
της, ἐγκρατεῖς δὲ ἡδονῶν, ἢ ἀκρατεῖς
μὲν ἡδονῶν, ἐγκρατεῖς δὲ γλώττης. ἢ
γαρῶν μὲν ἡθίους, ὀργῆς δὲ κρείττο-
ντες, καὶ συλλήβδῳ εἰπεῖν ὅτι ἂν

cum vitio cōiuncta est, abiiciat ac p̄scri-
bat, hinc patet, quod alio loco ait, Pacem
meam do vobis. Pax enim verè ea est, quæ
iustitia & pietate cohonestatur.

Εὐτολίῳ Διάκονῳ. 247.

Ne eos, ὃ improbitatis odij sacrum des-
lubrum, qui cūm reprehendere nequeant,
reprehendi recusant: verūm dicendi liber-
tatem, à temeritate liberam, ac cum suaui-
tate cōiunctam p̄ te ferens, ea, quæ de-
cent, perfecturum te spera. Quod si etiam
minimè perficias, ut scripsisti, atque Euse-
bius, & ij, qui ab eo, contrà quàm fas erat,
ordinati sunt, pro eo atque tibi gratiam re-
ferre debebant, maledictis te incessant, ne
propterea elanguescas. In somnis enim ac
rerum omnium conspector oculus, qui &
improbos exosos, & probos charos habet,
tibi quidem vicem rependet, de ipsis au-
tem supplicium sumet.

Ζωσίμῳ Πρεσβυτέρῳ. 248.

Cūm nuper nobis de virtute ac vitio ser-
mo excitatus esset, ac multi multa dicebāt,
ad hunc modum ipse locutus sum. Nemi-
nem mortalium esse arbitror, qui non &
vitia & virtutes habeat: verūm optimi qui-
que ac probatissimi parva quidē & tenuia
vitia, maximas autem & excellentes virtu-
tes habent: alij verò aut pares vitiis virtu-
tes, aut superiores, aut etiam inferiores.
Sūt enim homines qui licet crudeles sint,
pudici tamen sunt: aut si impudici ac libi-
dinosi sint, tamen ad misericordiam pro-
pensi sunt: aut si audacissimi sint, facilè ta-
men commutantur: aut si iniustitia labo-
rent, modestia tamen præditi sunt: aut si
rapaces sint, continentes tamen sunt: aut
si intemperanti lingua sint, à voluptatibus
tamen abstinēt, aut si ab iis nō abstineant,
abstinētis tamen linguæ sunt: aut si ven-
tris cupiditatibus succumbant, iracundia
tamē superiores sunt. Atque, ut summam